Ordinary World (II)

On Noiembrie 04, 2017

Învață să te accepți din perspectiva unei forțe abstracte, în felul în care putința de a vedea o nouă față a realității devine posibilă.

Viața mea părea să urmeze un scenariu intern misterios, o izolare de tot restul lumii, un efect al momentului de iluzionism ce avea sens numai în lumea închisă pe care o populează traiectoria unei povești imaginare despre mica istorie a unei săgeți pe care n-o poate opri nimeni și nimic din drum.

O legătură cu cele mai strânse raporturi dintre definirea puterii mele superioare ca precumpănitoare, lupta pentru o realizare de excepție și o experiență estetică a sublimului, implica în mod necesar o valoare de „foc sacru" pe care Dumnezeu a transmis-o din Inima Lui către a mea.

Înțelegeam prea bine provocarea emanată de sublimul unei demonstrații de credință, exemplaritatea unei vieți trăite în cinstea unui *magic circle* dintr-o lume a magicienilor, simptom clar al unei izolări ce trăda condiția ființei umane în conștiința unei realități mai înalte și mai extinse, care trebuie doar descifrată.

Aparentul imposibil pe care l-am străpuns prin cerințele unui compromis cu cerul ce-și deschide adesea belșugurile de puteri și râvne, o combinație între psihologie, artă și credință echivalând cu o vedere de nicăieri, abstractă și încifrată într-o știință spirituală, constând în unitatea dintre idee și imagine, era doar o instanță de fond: *"I've been waiting for you ! "* Bineînțeles, în prelungirea melancoliei unei iubiri intense, dar neîmpărtășite.

Ceea ce contribuie la confirmarea esenței tale divine este acel moment trecător al prezentului pe care îl trăiești într-o lume care nu există decât în plan imaginar, dar cu impact asupra realității.

Când te trezești brusc sedus de minunății nespuse, adunate de gândurile și simțirile cele mai imprevizibile într-un singur cufăr de piatră din criptele special amenajate în adâncul unei imaculate exigențe față de cele sfinte, mizând doar pe un playlist cu muzica propusă *for a mood of due solemnity* , te gândești la un Aladin și lampa fermecată, sau la șeicul unei preaputernice semințiii de arabi, cu totul diferit de poveștile originale.

Simțeam că pot să coordonez cu inteligență totul prin intermediul unei realități virtuale din care nu mai puteam ieși decât strivind ceea ce e pur și simplu strălucit.

O mișcare pe traiectoria unei geometrii sacre. Eram mai degrabă programat s-o îndur cu stoicism într-un cadru numit intimidant " *prezența lui Dumnezeu* ", împotriva legilor acceptate de condiția analizării unei opere de artă simbolică, numită stare de spirit creativă, un transfer de gânduri pline de nuanțe, câteodată absurde, între Tolstoi sau Faulkner.

Că dincolo de ceea ce în concepția mea părea să fie lucrul care m-ar împlini, în afara celor ce țin de arsenalul unei magii simpatetice, prindea formă tendința dezolantă de a ascunde adevărurile fenomenului: *"Chill, is it something real"*.

Leadership: Poți să-ți etalezi autenticitatea pe care o trăiești când ești pus în situația de

accepta o provocare de tip narativ al cărui plan referențial este simbolizat de o taină nepătrunsă?

Comparativ, mă simțeam asemenea unei instanțe a unui program aflat în execuție, a unei alte unități generice speciale, numită de obicei hoinăreală, dar una dinainte pregătită și amestecată cu reflexul unei reducții de la mai mult la puțin, ca într-un labirint cu oglinzi care maschează ieșirea unei porți logice nefolosite: Pars Pro Toto.

Efortul de a-mi înțelege rostul, de a mă construi și modela, de a evolua și de a mă defini, era dedus din năzuința către cele ascunse ce se deleagă prin ochii unui viitor fără trecut, semnificației acordate reprezentării unei prezențe nevăzute constituite ca un întreg, pe temeiul imaginației.

Criticul literar român, Ion Negoițescu, încerca să deslușească misterul schimbării profund revoluționare în modul de gândire, simțire și viață al omului divin, făcând trimitere la orizontul lui Dostoievski:

"De ce se simte prințul Mîșkin străin în existență? Fiindcă e permanent confruntat cu caracterul problematic al existenței. Clipa de iluminare a epilepticului nu aparține nici psihologiei, nici extazului mistic, ci confruntării cu neantul. Dar peste tot, aici, psihologia se autoanulează, căci trăirile și faptele răspund față de ceea ce matematicienii numesc un punct de fugă.

Ca și Mitia Karamazov, ca și Raskolnikov, el trebuie să răspundă mereu față de ceva care ține de un misterios "dincolo", ceva de dincolo de o prăpastie pe care omul nu o poate trece. Mîșkin nu simbolizează pe Christos, ci cumva îl anunță, cuvintele și actele lui trimițând indescriptibil spre sensul existenței, spre divin."

Să-ți recunoști limitele putinței de a avea un sens într-o ordine divină înseamnă să răspunzi mereu față de ceva care ține de un misterios "dincolo" de marginile prăpastiei pe care nu o poți trece.

Dacă voiam să fiu pregătit de o situație a ființei așa cum o înregistrează conștiința, oricât de călit aș fi fost în fața încercării de a mă conecta la Sursa Divină, să elimin aspectele negative din gânduri, fapte, acțiuni, trebuia să mă aștept la riscul confruntării cu neantul, durerea de a mă ști departe de mine, sufletul simțind nevoia să se oglindească într-un rezultat al inadecvării la traseul unui destin lipsit de strălucire.

Still I can't escape the ghost of who I am and who I used to be to a great extent of God's intervention.

Decizia finală care practic presupune alegerea unei alternative de exploatare a propriei autonomii din mai multe alternative posibile, în ceea ce privește modul de îndeplinire a unui angajament față de ceva ce e mai mare decât tine însuți, poate fi privită prin prisma a ceea devii când simți că ești în prezența unei Autorități mai înalte, înaintea căreia ești responsabil.

Această decizie dă coerență unei minți care gândește în ritmul unei lumi percepută de la înălțimea priveliștii unei călătorii aproape fantastice, inițiatice într-un imaginar al ascensiunii și unul al coborârii, sinonim unui drum spre marginile orizontului înconjurat de o prăpastie fără sfârșit. Un orizont numit „Credință” și o prăpastie numită „Așteptare”.

A asculta de îndrumarea vieții angajându-te într-un dialog cu Dumnezeu înseamnă să

aduni piesele unui adevărat joc de puzzle, până când ajungi în fața unei realități pe care nu ai fi avut curajul s-o recunoști până atunci.

Ordinary World este o viață fără victorii. Cea mai mare victorie pe care o poți repurta în această lume are ca principală caracteristică puterea de îndepărtare de un anumit context al existenței tale, desfăcând sau rupând legătura cu tot ce este măsurabil și previzibil, în vederea conturării unei noi relații cu o nouă realitate.

* Notă: Duran Duran - Ordinary World

Source: https://neculaifantanaru.com/ordinary-world-II.html